

CAN İLKKURŞUN

BEYAZ KARANLIK

GÖZLERİNİ GERÇEĞE ASLA KAPATMA!



DESTEK YAYINLARI: 1322

EDEBİYAT: 406

CAN İLKKURŞUN / BEYAZ KARANLIK

Yayınma Hazırlayan: Selda Terek

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumaloğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül

Editör: Selda Terek

Son Okuma: Devrim Yalkut

Kapak Tasarım: İlknur Muştı

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Eylül 2020 (2.000 Adet)

3.-4. Baskı: Ekim 2020

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-937-1

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkan.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

www.destekmedyagrubu.com



Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul



CAN İLKKURŞUN

BE YAZ
KARAN-
LIK

GÖZLERİNİ GERÇEĞE
ASLA KAPATMA!



*Bu kitabın geliri uyuşturucu bağımlısı gençlerin
tedavisinde kullanılacaktır.*

TEŐEKKÜR

Bu kitabın oluŐmasında emeiği geçen profesyonel desteğini
esirgemeyen değerli dostum Sayın Opr. Dr. Bekir Sıtkı Aslan'a

Kitabın psikolojik unsurlarının ele alındığı
metinlerin oluŐmasında önemli katkı sağlayan
Sayın Psikolog Dr. Mehmet Akif Sayılđan'a

Bir bebeĐin dÜnyaya gelmesinin ne kadar zor olduğunu
gözler önüne seren Kadın DoĐum Uzmanı
Sevgili Doç. Dr. Esra Tonguç'a

ve

Verdiği gönül desteği ile de beni yalnız bırakmayan sevgili
dostum ve kitabın editörü yazar Selda Terek'e
Gönül dolusu teŐekkür ediyorum.

Can İlkurşun

ÖNSÖZ

“Eğer ertelediğin şey mutluluğun ise, kaybedeceğin koca bir hayat olur!” demiş Dostoyevski.

Koca bir hayatı kaybetmemek uğruna peşinden koştuklarınıza bir bakın! Karşınıza çıkanlardan bazılarının bağımlılıklarınız olduğunu görüp şaşıracaksınız.

Biliyor musunuz, hepimiz bağımlıyız esasında. Bağımlı olmadan yaşanan bir hayat ıskalanmıştır belki de. Bilinen en yaygın bağımlılık “sevgi”dir çünkü. Onun ölümcül olanına da “aşk” diyorlar. Uğruna kitaplar, şiirler, şarkılar yazıyorlar. Bazen “o” kişi, aile, evlat, inanç, maneviyat, hatta bir futbol takımı bile olabilir bağımlı hissettiklerimiz, bazen de kafein, sigara, alkol, seks ve uyuşturucu...

Malumun ilamı bu. Biz bu kitabın konusunu oluşturan bağımlılığı konuşalım. Kimi âşık “Ya benimsin ya toprağın!” der ve aşkıdan yana savrulur ya, bağımlılığın aşk kadar ölümcül halidir “eroïn”.

Kişi bağımlısı haline geldiği maddenin verdiği duyguyu tekrar ve tekrar yaşamak ister. Her ne pahasına olursa olsun, ona ulaşmak için her şeyi yapar. Kontrol dışı kalmaktır bağımlı olmak. Etik değerlerini yitirmek, kendini kaybetmek, karakterinden ödün vermektir. Eroïn, öyle bir ele geçirir ki insanı, tüm değerleri,

emekleri, eğitimi, maddi manevi her şeyi altüst eder. Sonu ölüm olan tam bir sefalet, bir yıkımdır.

Ve bu korkunç zehir yanı başımızda beklemekte. Herkesin dokunma mesafesinde. Sanmayın ki sizin evladınız güvende. Maalesef, bu işin ticaretini yapanlar her türlü yolu deneyip herkese ulaşabilecek kadar içimize girmiş durumdadır. Onlar kişi zaaflarını iyi analiz etmiş aptotta bekleyen sırtlanlar gibi ağızlarının suyunu akıtmaktalar. O kadar masum anlatıyorlar ki ellerindeki zehri, bir genç için sadece bir anlık merak, bir arkadaşına bakıp çıkmak kadar doğal, arkadaş ortamlarına kabul edilmek kadar vazgeçilmez...

Ya sonra?

Fazla söze gerek yok. Toplum bilinçlendikçe evlatlarımız daha güvende olacaktır. Lütfen çok yakınımızda, çocuklarımızın peşinde olduklarını bilerek atalım adımlarımızı.

Can İlkurşun

EDİTÖRDEN NOT

Böyle insanlar çok sık çıkmıyor karşımıza. Yani hem önemli bir misyon yüklenip hem de bu misyona maddi manevi kazanımlarını seferber eden kişi sayısı çok değil toplumda.

Can İlkurşun, bu kitabında ibretlik bir hikâyeyi kaleme almış, anlattıklarıyla bizlere ışık tutanlardan olmuş, bağımlılığın korkunç sonuçlarını apaçık sermiş gözler önüne.

“Bu kitabın gelirleri ile tek bir gencin bile hayatına olumlu anlamda dokunabilirsem, ne mutlu bana” diyor. Çabası ve emeği takdire şayan.

Ne var ki yıllardır özellikle gençleri esir alan bu illet, bu tip girişimlerin çoğunu sonuçsuz bırakmakta, uyuşturucu baronlarının teknelerinde şampanya kadehlerini tokuşturdukları sırada yeryüzünden binlerce insan kayıp gitmektedir. Başlamanın çok kolay, bırakmanın ise neredeyse imkânsız olduğu bir felaketten bahsediyoruz: Eroin!

Sevgili anne babalar! Eğitimciler! Kanaat önderleri!

Lütfen duyun bu çılgığı!

Bu konuda DAHA ÇOK FARKINDALIK yaratmak ve bir şeyler yapmak zorundayız! Bu öyle bir sektör ve bu işin tacirleri için öyle bir kazanç kapısı ki bizlerin mücadelesi, onların ceplerini

doldurma hırslarıyla boy ölçüşemiyor. Bir yolunu mutlaka bulup akıl çeliorlar ve zehirlemeye başlıyorlar çocuklarımızı. Buna dur demenin yolu yasaklardan, bu işin bir suç olmasından veya engellemelerden geçmiyor maalesef. Sadece kişileri değil aileleri, hatta toplumu da yaralı ve sakat bırakan, atalete ve mutsuzluğa sürükleyen, her geçen gün zengin fakir dinlemeden sayısını artıran, çocuklarımızın yanı başında bekleyen bu canavar ile mücadele etmek için her ne yapıyorsanız, bilin ki daha fazlasına ihtiyaç var. UYUŞTURUCUYU YENMENİN TEK YOLU KİŞİSEL BİLİNÇ VE KARARLILIKLA ONA HİÇ BAŞLAMAMAKTIR! Çocuklarımıza “HAYIR!” demeyi öğretmemiz gerekiyor.

Umarım çorbada tuzun olur sevgili Can İlkurşun.

Saygı ve sevgilerimle.

Selda Terek

Arabasının yanına geldi. Omuzları çökmüştü, ayakta zor duruyordu. Kapıyı açtı, şoför koltuğuna çuval gibi bıraktı kendini. Saçları dağılmış, gözlerinin çevresi ağlamaktan kızarmıştı. Üzerine öylesine geçiriverdiği incecik eşofmanıyla dışarının serinliğini umursamıyordu bile. Titreyen elleriyle gözlerini ovuşturdu, yaşlarını sildi.

Yanına hiç eşya almamıştı. Ne bir çanta ne de başka bir şey... Sadece araba anahtarı... Bir şeylerden kaçır gibiydi, telaşlı... Elinin tersiyle sildi burnunu. Başını bir iki saniye kadar geriye, arabanın koltuk başlığına yasladı, derin bir nefes aldı ve o nefesi bırakmaya korkarmış gibi tuttu içinde. Yorgundu. Elleriyle yüzünü kapatarak başını öne eğdi ve bir süre de öylece bekledi, sakinleşmeye çalıştı.

Başını tekrar kaldırmayı ve ağlamaktan şişmiş, yaşlardan bulanmış gözlerini açmayı başardığında, kendince toparlandı, dağınık saçlarını geriye doğru sıvazladı, önünü görebilmek için gözlerini bir kez daha ovuşturdu ve kalan son mecaliyle derin bir nefes alarak kararlı bir şekilde çevirdi kontağı.

Vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Sitenin ana girişinden usulca çıktı, caddeye doğru sürdü aracını. Trafik lambaları bir yarıp bir sönüyor, kendilerince o saatte sürücülere ikaz ediyorlardı.

Etrafına çok da dikkat etmiyor, ara sıra nemli gözlerini kolları ile silerek yoluna devam etmeye çalışıyordu. Bir süre, amaçsızca dolandı caddelerde; yavaşladı, hızlandı, etrafına hiç bakmadan direksiyonu nereye çevirirse oraya saptı, plansız. Sonra, anayolları şehrin dışına doğru ayıran sapaklardan birine giriverdi. Yaşadığı yerden uzaklaşırken şehrin karanlık göğü aydınlatan ışıklarından da koptu.

Araba farlarının karanlığı saygısızca yırttığı yolda, derin kederlerinden kaçmak için ilerliyordu uçsuz bucaksız boşluğa doğru. Dışarının serinliği ile camlarda oluşan buğu ve ağlamaktan şişmiş gözleri, önünü görmesine engeldi. Uzanıp eliyle yarım yamalak sildi camı. Ne bir araç geçiyordu sağından solundan, ne bir ses, ne de bir ışık vardı çevrede.

Titriyordu. Belki soğuk içine işlemişti, belki de soğuktan daha keskin, daha acıtıcı, daha beter bir şey... Karanlık gece, tekerleklerin asfaltta çıkardığı sesi kulaklarına getirecek kadar sessiz ve en az içindeki çığlıklar kadar ürkütücüydü. Canı acıyordu.

Camdaki buğulanmayı bir ölçüde azaltmak için solundaki camı indirdi. Yüzüne çarpan serin hava, nefes almasını sağladı. Nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu. Yavaşladı. Farların aydınlabildiği kadarıyla görmeye çalıştı çevreyi.

Bir süre daha böylece devam etti yoluna. Ara sıra denizin kapkara boşluğu üzerinde yansıyan ay ışığı görünüyordu. Buna rağmen karanlıktı sular, kendi kederi gibi soğuk ve kapkara...

İyice yavaşladı ve yolun kenarında durdu. Ellerini yüzüne kapatarak hıçkırmaya başladı. Bu denli bir bitkinlik, yalnızlık ve

çaresizlik dayanılır gibi değildi. Yüzüne düşen saçlarını tekrar geriye attı. Yeşil gözlerine kan oturmıştu.

Gece, yerini alacakaranlığa bırakmak üzereydi. Dağların tepelerin ardından loş bir ışık yükseliyordu usul usul. Yutkundu. Biraz daha dikkatle bakınarak az ötede belli belirsiz bir yol ayrımı olduğunu fark etti, o yöne doğru yavaş yavaş sürmeye başladı aracını.

Yol bir süre sonra bir patikaya ayrıldı. O da, sanki nereye gittiğini biliyormuş gibi, bu engebelerle dolu karanlığa giriverdi. Toprak zemin, daha önce geçen araçların izleriyle belirgin hale gelmişti. Daha da karanlıklaşan ortamda, farlar çok az bir mesafeyi gösteriyor, ağaçlar görüşünü iyice engelliyordu. Dikiz aynasından bakınca, sanki bir toz bulutu tarafından kovalandığını gördü. Ağır ağır ilerledi, birkaç ufak tepenin yanından yavaşça geçti ve ardından deniz görüldü. Ay ışığı neredeyse kaybolmuştu. Patika bitti ve karşısında adeta bir sahne gibi açılan geniş düzlük belirdi.

Durdu. Kontağı kapatmadı. Farların oluşturduğu huzmelerdeki derinliğe dikti gözlerini. Akan yaşları bir kere daha sildi. Kapısını açtı, itti. Kapı ardına kadar açılıp öylece kaldı. Ellerini dermansız bacaklarının üzerine koydu, avuçları ile sıkmaya, hissetmeye çalıştı bacaklarını. Soluk alıp verişini yine hızlanmaya başlamıştı.

Arabasından güçlkle indi ve hemen kapının dibinde durdu. Aracın farları hâlâ düzlüğü ve boşluğu aydınlatıyordu. Derin bir nefes daha almaya çalıştı ve ağır adımlarla arabanın önüne doğru yürüdü. Gölgesi farların aydınlattığı huzmelerin tam ortasında, derinliğe doğru uzanıyordu. Kalbinin atışı kulaklarında zonkluyordu. Nefesi daha da hızlandı.

Ağır adımlarla uçurumun başına kadar yürüdü. Bulunduğu yükseklikten önce sahilin denizle birleştiği kıyıyı görmeye çalıştı.

Gözlerini ağır ağır denize doğru kaydırdı ve sonra ufka dikti bakışlarını.

Arabanın motorundan gelen uğultu, dalgaların kıyıya vurma-sıyla oluşan seslere karışıyordu. Her şey susmuş ve tüm doğa o sahnedeki performansı izlemeye koyulmuştu adeta. Gün, denizin derinliğinde doğar gibi kendisini hissettirmeye başlamıştı. Alaca-karanlık kızıla boyanıyordu anbean. Bir süre ufka baktı, bedeni titrerken serin rüzgâr savurdu saçlarını.

Yorgunluktan bembeyaz olan yüzünü aydınlatıyordu kızıl ışık. Gözlerini ufuktan ayırmıyordu. Sağ eliyle eşofmanın cebinden çıkardığı şeye baktı uzun uzun. Sonra sanki hayatındaki her şeyi avuçlarına hapsedercesine sıktı yumruklarını.

Çaresizliğinin ağırlığı ve deniz ile baş başaydı. Yutkundu, göz-lerini yumdu ve son bir derin nefesle doldurdu ciğerlerini. İleriye, kendi sonuna doğru, bir adım attı ve yamaç aşağı bıraktı yorul-maktan yorulmuş bedenini. Beyninde tek bir kare vardı.

Hızla daldı soğuk suların içine. Bedeni kaskatı kesilmişti. De-nizin derinliğine doğru süzülürken saçları savruluyordu loş ve soğuk suların içinde. Derinler, karanlıklar yutuyordu bedenini. Gözlerini açtı ve ciğerinde kalan o son nefesi de verirken dudak-larından bir kelime döküldü.

Soğuk, tuzlu su doldu boğazından ciğerlerine. Ve deniz onu sonsuzluğuna çekmek için bir an bile tereddüt etmedi. Avucunda tuttuğu o şey de gevşeyen parmaklarından kurtuldu ve kimsenin göremeyeceği bir metalik yansımayla süzüldü derinliklerde, bilin-meze doğru... Ciğerinde kalan o birazcık nefesi de verirken du-dakları aralandı ve onun ismini fısıldadı...

1. Bölüm

Az önce dersten çıkmış, arkadaşları ile birlikte üniversitenin ana kafeteryasında bir şeyler atıştırıyordu Taner. İçerideki kalabalığın uğultusuna çatal bıçak sesleri, metal tepsilerin gürültüleri, kahkahalar, konuşmalar, hatta bağırışlar ekleniyordu. 1989 senesi, Ekim ayının sonlarıydı.

Büyük salon, öğle arası her zamanki gibi çok kalabalıktı. Öğrencilerin bazıları yemek sırasına girmiş bekleşirken, bazıları da kitaplarını, ders notlarını masalara yaymış bir şeyler içiyorlardı.

Ana kafeteryanın yüksek tavanı, içerideki uğultunun yankılanmasına neden oluyordu. Büyük bir holden girilen yemek salonunda yan yana dizilmiş onlarca masaya yüzlerce sandalye eşlik ediyordu. Soldaki uzun metal bariyer mutfak bölümünü yemek stantları ile ayırıyor, öğrencilerin sıraya girmesini sağlıyordu. Az ötede bir kasiyer, yazarkasanın tuşlarına seri hareketlerle basarak, sırası gelen öğrencileri bir bir salona gönderiyordu. Salonun yan bölümü, uçtan uca camla kaplıydı ve mekânın gün ışığı almasını sağlıyordu. O devasa cam, sonbaharın sarı turuncu renkleriyle oluşturduğu nefis ve aydınlık bir tablo gibiydi.

Taner o camdan kim bilir kaçınıcı kez izliyordu manzarayı. Her güzel havada olduğu gibi o gün de bölüm binalarının aralarındaki çimenlere yayılmıştı gençler. Elllerinde T cetveli olanlar mimarlık bölümüne doğru, sırtında bağlama asılı iki öğrenci de sosyal tesislere doğru yürüyorlardı. Birisi yeşilliklere gitarıyla oturmuş, etrafını saran kızlara havalı havalı bir şeyler çalıyordu. Top sakallı, şişe dibi gibi gözlükleri olan bir öğretim üyesi ile gayet şık giyimli, profesör mertebesine erişmiş olduğu neredeyse tepesinde yanıp sönen oktan belli olan bir başka hoca, banka oturmuş sohbet ediyorlardı. Onları öğrencilerden ayıran en bariz fark, öğrencilerin neredeyse bir okul forması haline getirdikleri kot pantolon, tişört, mont, spor ayakkabı dörtlemesinin dışında bir şey giymemelerinden çok, hocaların haklı gururları ile kocaman kahve kupalarını Courvoisier konyak yuvarlar gibi kavramaları, belki de kahveyi yudumlayış tarzlarıydı. Hocalar ne kadar genç olurlarsa olsunlar ve hatta ne kadar pejmürde giyinirlerse giyinsinler kendilerini duruşlarıyla belli ederlerdi.

Hocaların yürüncesinden ayrılmadıkları için, akademik kariyer peşinde olanları da ayırt etmek kolaydı. Bu gençler hocaları ile iç içe geçmiş halkalar gibiydiler.

Okula yeni başlayanların hareketlerinde ise belirgin bir şirinlik vardı. Onları fark etmek işten bile değildi. Ürkek yüzlerinden özgürlüğe atılan ilk adımın hazzı okunurdu. Elbette, üniversite demek, yeni şartlar, kurallar, yaşam biçimleri anlamına geliyordu. Gençler artık birey olarak hayata hazırlanacaklar, geleceklarine yön verecekler, birer yetişkin olduklarında onlara da fikirleri sorulacak, sözleri dinlenecekti.

Taner, işletme bölümünü hiç teklemeden bitirmek üzere olan nadir öğrencilerdendi. Akademik kariyer hedeflemediği

için hocaların etrafında pervane olmazdı. Dördüncü sınıflara has o vakur duruş onda da belirmişti. Diğer öğrenciler tarafından “inek” olarak anılmayan ve buna rağmen sınıflarını tıkr tıkr geçen ve pek yakında geleceğini şekillendirecek, bilinçli gençlerdendi. Enerjik yapısına rağmen, okul faaliyetlerine çok da ilgi duymamıştı. Hedefi, bir an önce okulunu bitirip iyi bir iş sahibi olmak, hayata atılmaktı.

Can, çevresini alıcı gözlerle süzen Taner’e bakıp “Bana bak, giderayak birini buldun buldun, yoksa başımıza kalacaksın oğlum” dedi. Kendi sözlendiğinden beri Taner’e takılmayı kendine hak görüyordu.

Uzun boylu, atletik yapılı, kumral, beyaz tenli, yeşil gözlü, oldukça yakışıklı biriydi Taner. Neşeliydi. Okula başladığından beri, adına aşk denmese de hoş zaman geçirdiği birkaç sevgilisi olmuştu. Okul o sene bitecekti ve gönül işlerinde maalesef ki yalnız kalmıştı. “En iyi eş okulda bulunur” diye ortalarda dolanan Can’a dert olmuştu bu.

“Üf yine mi aynı muhabbet ya!” diyecek oldu, bir an gözü elinde tepsiyle kendisine oturacak masa arayan kıza takıldı, sustu. Kız, o güne kadar okulda hiç görmediği, görse asla unutamayacağı kadar güzel ve zarifti. Dümdüz uzun saçları, masum, aydınlık bir yüzü vardı. Bakışlarında ilk sene ürkekliği yoktu belki ama sanki bambaşka bir telaş ya da bir çekince içindeydi. Bir yer buldu, sırtını dönerek oturdu ve kızı gözden kaybetti Taner.

“Hadi beyler, yürüyün çimenlere” dedi aralarından biri ve çıktılar.
